

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากนิทานภาพสำหรับเด็กที่มีระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังต่างกัน
2. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากนิทานภาพสำหรับเด็กที่มีเสียงบรรยาย มีความเข้าใจในการฟังต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนจากนิทานภาพสำหรับเด็กซึ่งมีระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2533 จำนวนทั้งสิ้น 183 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามชั้นตอนดังนี้ แบ่งนักเรียนตามระดับคะแนนเฉลี่ยของผลการสอบประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจากนักเรียนในแต่ละกลุ่มออกมากลุ่มละ 40 คน

แล้วทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งจากนักเรียนกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ เพื่อจัดนักเรียนเข้ารับการทดลองเรียนจากนิทานภาพสำหรับเด็กที่มีเสียงบรรยายต่างกัน 4 แบบ โดยที่แต่ละกลุ่มทดลองจะมีนักเรียนกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำอย่างละ 10 คน เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน จะได้นักเรียน 4 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทานภาพสไลด์เรื่อง "สีนิลจอมชน" ที่มีเสียงบรรยายต่างกันในด้าน
 - 1.1 ลักษณะของเสียง แยกเป็น 2 ลักษณะ คือ
 - 1.1.1 เสียงธรรมชาติ
 - 1.1.2 เสียงการ์ตูน
 - 1.2 เสียงของผู้บรรยาย แยกเป็น 2 ประเภท คือ
 - 1.2.1 เสียงบรรยายเสียงเดียว
 - 1.2.2 เสียงบรรยายแยกตามตัวละคร
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังแบบเลือกตอบชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็ก กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ดังแสดงในตารางที่ 5 ตารางที่ 6 และตารางที่ 7)
2. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความเข้าใจในการฟังเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็ก ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังแสดงในตารางที่ 5 ตารางที่ 6 ตารางที่ 7 และตารางที่ 8)

3. ระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กไม่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียน (ดังแสดงในตารางที่ 5 ตารางที่ 6 และตารางที่ 7)

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ผลการวิจัยทั้งสองคอลล้งและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ มีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. เมื่อพิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็ก คือ เสียงธรรมชาติบรรยายเสียงเดียว เสียงธรรมชาติบรรยายแยกตามตัวละคร เสียงการ์ตูนบรรยายเสียงเดียว และเสียงการ์ตูนบรรยายแยกตามตัวละคร กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างก็ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังอย่างเป็นอิสระต่อกัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า เสียงบรรยายสไลด์ทั้ง 4 แบบ ใช้คำบรรยายชุดเดียวกัน ซึ่งมีความสมบูรณ์ในเนื้อหาเท่าเทียมกันอยู่แล้ว นอกจากนี้ ภาพที่มองเห็นยังมีอิทธิพลมากกว่าเสียงที่ได้ยินอีกด้วย (สมพงษ์ ศิริเจริญ และคณะ, 2506) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจรุงชาติ ศุภนิษฐานาม (2524) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของนักเรียน จากการใช้สไลด์ประกอบคำบรรยาย กับสไลด์ประกอบคำบรรยายและเสียงดนตรี และสไลด์ประกอบคำบรรยายและเสียงธรรมชาติ พบว่า ปริมาณการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยสไลด์สี่ชุดประกอบคำบรรยายทั้ง 3 แบบ ไม่ต่างกัน เช่นเดียวกับผลการวิจัยของอรรรถพล เรืองบุรณ (2524) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้สไลด์เทปที่มีรูปแบบของคำบรรยายต่างกัน คือ แบบพูดบรรยายแบบการสนทนา และแบบคำคล้องจอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากสไลด์ที่ใช้รูปแบบการบรรยาย 3 แบบ ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็ก ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยจากการวัดความเข้าใจในการฟังสูงที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนเฉลี่ยจากการวัดความเข้าใจในการฟังต่ำที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรรถพล เรืองบุรพ (2524) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหน้าที่พลเมือง เรื่องภัยจากยาเสพติดให้โทษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเรียนจากสไลด์เทปที่มีคำบรรยายที่แตกต่างกัน คือ รูปแบบคำบรรยายเป็นคำพูดบรรยาย รูปแบบคำบรรยายแบบการสนทนา และรูปแบบคำบรรยายแบบคำคล้องจอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากสไลด์เทปที่มีคำบรรยายต่างกันทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกันทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฮอลแลนด์ (Holland, 1960) ที่ได้ศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านสติปัญญากับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ได้ค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่นที่ 95% แสดงว่าความสำเร็จทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ จึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ ได้มีเวลาในการศึกษาทบทวนมากขึ้น เพื่อเพิ่มปริมาณการเรียนรู้ให้มากขึ้นนั่นเอง

3. ระดับความเหมือนจริงของเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กไม่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียน กล่าวคือ เมื่อนักเรียนเรียนจากนิทานภาพสำหรับเด็กที่มีเสียงบรรยายเป็นเสียงธรรมชาติบรรยายเสียงเดียว เสียงธรรมชาติบรรยายแยกตามตัวละคร เสียงการ์ตูนบรรยายเสียงเดียว และเสียงการ์ตูนบรรยายแยกตามตัวละคร มีความเข้าใจในการฟังต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของจรุงชาติ คุณพิชญ์นาม (2524) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของนักเรียนจากการใช้สไลด์สีประกอบคำบรรยาย กับสไลด์สีประกอบคำบรรยายและเสียงดนตรี และสไลด์สีประกอบคำบรรยายและเสียงธรรมชาติ พบว่า ปริมาณการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่

เรียนด้วยสไลด์สี่ชุดประกอบคำบรรยายทั้ง 3 แบบ ไม่แตกต่างกัน จรุงชาติอภิปรายผลการวิจัยว่า "การที่เสียงดนตรีและเสียงประกอบธรรมชาติไม่มีอิทธิพลต่อปริมาณการเรียนรู้และความคงทนในการจำ อาจเป็นเพราะลักษณะของภาพสไลด์และคำบรรยายสไลด์เทปมีความชัดเจนดีอยู่แล้ว" ซึ่งตรงกับข้อความที่ว่า "รูปภาพเป็นเสมือนหนึ่งภาษาสากล ผู้ที่ได้เห็นภาพที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อน ก็สามารถที่จะเข้าใจความหมายได้ แม้ว่าจะไม่เข้าใจคำบรรยายนั้นก็ตาม" (ฮันยาร์ด, 2501) แสดงให้เห็นว่า ภาพที่มองเห็นมีอิทธิพลมากกว่าเสียงที่ได้ยิน (สมพงษ์ คิริเจริญ, 2506)

อภิปรายสรุป

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็ก ที่เป็นเสียงธรรมชาติบรรยายเสียงเดียว เสียงธรรมชาติบรรยายแยกตามตัวละคร เสียงการ์ตูนบรรยายเสียงเดียว และเสียงการ์ตูนบรรยายแยกตามตัวละคร ในครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังเสียงบรรยายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เสียงบรรยายที่ต่างกันไม่ทำให้ความเข้าใจในการฟังของนักเรียนต่างกัน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเนื่องจากสาเหตุ 2 ประการคือ การทดลองในครั้งนี้ไม่สามารถที่จะกระทำเพื่อให้ได้ผลการทดลองที่มาจากเสียงบรรยายสไลด์โดยตรงได้ เพราะคุณลักษณะของสไลด์เอง กล่าวคือ ภาพสไลด์มีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจได้เหมือนกันทุกกลุ่ม แม้ว่าเสียงบรรยายจะต่างกันก็ตาม ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งนั้น อาจจะเป็นมาจากคุณลักษณะของเสียงบรรยาย เพราะในการแปลงเสียงธรรมชาติให้เป็นเสียงการ์ตูนนั้น ผู้บรรยายจะต้องได้รับการฝึกฝนให้สามารถควบคุมจังหวะการพูดที่ช้ากว่าปกติ ให้เป็นไปโดยสม่ำเสมอได้เป็นอย่างดี เพื่อให้เสียงการ์ตูนที่ได้นั้นมีจังหวะในการพูดใกล้เคียงกับเสียงธรรมชาติ ไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป หรือไม่ช้าบ้างเร็วบ้างในเสียงบรรยายแต่ละชุด

ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ลักษณะของเสียงบรรยายและเสียงของผู้บรรยาย ไม่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียน จึงเป็นข้อสรุปส่วนหนึ่งในด้านการผลิตและเลือกใช้เสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กว่า จะใช้เสียงบรรยายแบบใดก็ได้ แต่เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะไม่ทำให้เด็กที่เรียนอ่อนเรียนได้เท่าเทียมกับเด็กที่เรียนเก่งหรือปานกลาง ถ้าต้องการจะนำไปใช้กับเด็กที่เรียนอ่อน ก็ควรมีการปรับปรุงเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน

2. การวิจัย

2.1 ควรมีการศึกษากการใช้เสียงบรรยายประกอบนิทานภาพสำหรับเด็กที่มีรูปแบบของเสียงบรรยายในลักษณะอื่น ๆ เช่น เสียงบรรยายที่เป็นเพลง เสียงบรรยายที่เป็นคำคล้องจอง เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษากการใช้เสียงในการเล่านิทานในสื่อที่ใช้เสียงบรรยายเพียงอย่างเดียวในการเรียนรู้ เช่น เทปบันทึกเสียง